

LBRIS

We know
books

Gianina Gabriela

Sacrificiul

LETRAS
Promovăm autorii români

Cuprins

Tărâmul îngerilor	7
CAPITOLUL 1.....	17
CAPITOLUL 2. După patru luni.	41
CAPITOLUL 3. După 5 luni.....	151
CAPITOLUL 4.....	174
CAPITOLUL 5.....	247

—Puterea de a sta deoparte!... Știi foarte bine că pedeapsa putea fi mult mai dură.

—Mai dură decât pierderea aripilor?

—Pierderea sufletului, prietene...

—E pedeapsa supremă! continuă îngerul decăzut. Ai dreptate.

Își strânse din nou aripile, lipindu-le de spate, încercând să înmagazineze în conștiința și în simțurile trupului greutatea și frumusețea lor.

—Timpul, în lumea lor, trece infinit mai repede. Așa că....

—Problema mea nu e timpul. Ci pedeapsa. Își privi prietenul. Nu înțeleg de ce trebuie să sufere o pedeapsă atât de dureroasă. Eu am greșit. Plătesc și accept. Dar...

Acum vorbele îi erau pline de furie și durere.

—Arhanghelii au modul lor de a ne arăta care ne e locul. Al nostru și al muritorilor.

Nu mai zise nimic, fiindcă se auzi zarvă dincolo de ușa închisă. Când aceasta se deschise, lumina inundă încăperea. Nu era nevoie să se uite. De data asta știa că erau ei.

Nu intrară. Rămăseseră așteptând. Doi îngeri păzitori, cu arcurile ținute strâns în mâini.

Mai privi o dată spre prietenul său, după care pași dincolo de prag.

CAPITOLUL 1

Total în jur era haos. Câțiva polițiști țineau la distanță oamenii ce se adunaseră, în timp ce alții desfășurau o rolă de bandă fosforescentă, cu inscripția „nu treceți”, izolând locul dezastrului.

Locuitorii caselor din jur se uitau speriați, încercând să-și dea seama ce anume se întâmplase. Până aveau să afle adevărul, își dădeau cu părerea, vorbind și gesticulând. Curiozitatea îi scosese pe mulți din case. O mulțime pestriță, ce se părea că adoră situațiile morbide.

Mașinile poliției, două ambulanțe SMURD și o mașină de pompieri întregeau sumbra imagine. Iar peste toate astea, câțiva reporteri încercau disperăți să afle motivul tragediei și cât mai multe amănunte ce aveau să facă deschiderea jurnalelor de seară. Era clar că în situații ca acestea informațiile prinse la prima mână și acuratețea lor erau esențiale. Asta nu însemna că tragedia nu avea să fie descrisă cu lux de amănunte și cu multe observații pertinente. În funcție de fiecare reporter.

Un pompier, în costumul lui greoi, cu casca legănându-se la brâu, ajunsese în același timp cu un medic SMURD la prima victimă din mijlocul străzii. Alții își croiau drum prin ceea ce cu câteva minute în urmă se putea numi ușă. Acum era doar o bucată de termopan contorsionat, ce stătea agățată într-o bucată de metal înnegrit. Un pompier o smulse și o dădu într-o parte, pentru a putea trece cu targa mobilă.

MIROSUL DE CAFEA AMESTECAT CU CEL DE FUM FĂCEA CA AERUL SĂ AIBĂ UN IZ GREȘOS. BOABELE DE CAFEA ȘI STICLA SPARTĂ TROSNEAU CU POCNITURI SONORE SUB BOCANCIILOR POMPIERILOR. DOAR CEI CE ȘTIAU LOCUL PUTEAU SPUNE CĂ ACOLO, CU DOAR CÂTEVA MINUTE ÎN URMĂ, FUSESE O CAFENEA. ACUM ERA DOAR O ADUNĂTURĂ DE FIARE CONTORSIONATE. POMPIERII ÎNCERCAU SĂ-ȘI FACĂ LOC, CERCEȚÂND CU ATENȚIE ZONA, ÎN CĂUTAREA VICTIMELOR ȘI A EVENTUALELOR SURSE CARE AR MAI FI ANGRENAT O ALTĂ EXPLOZIE. DEOCAMDATĂ NIMENI NU ȘTIA CE SE ÎNTÂMPLEASE. APPELUL DE URGENȚĂ FUSESE DAT DE UN TRECĂTOR, CU CÂTEVA MINUTE ÎN URMĂ.

Pompierul și medicul îngenuncheară lângă o femeie, pe care explozia o aruncase în mijlocul străzii. Zăcea cu fața în jos. Aparent, inconștientă.

—Trebuie întoarsă cu grijă, din cauza eventualelor fracturi.

Pompierul își puse două degete pe jugulară, căutând pulsul. Bătea încet. Dar bătea. O întoarse, dând cu grijă la o parte sticla care o acoperea. Când fu culcată pe spate, medicul plecă să aducă un guler cervical, pentru susținerea capului și a coloanei. Pompierul încercă să-i dea părul de pe față, atent la cioburile prinse în el. Când îi descoperi chipul, mai că-i ieșiră ochii din orbite. O înjurătură urâtă îi ieși printre buzele strânse. Tocmai atunci ajunse și medicul, auzindu-l.

—Ce s-a întâmplat? Nu mai are puls? întrebă, verificând el însuși.

Pompierul ridică privirea. O privire în care se citea durere.

—Are. Doar că e... e prietena cea mai bună a soției mele.

Articula cu voce șoptită.

—Îmi pare rău, prietene.

Nu erau prieteni, în adevăratul sens al cuvântului. Dar asta era vorba cu care medicul se adresa. Se cunoșteau de la diferitele cazuri la care se întâlneau, când erau pe aceeași tură.

—Ajută-mă să o urcăm pe targă. Eu o să-mi pun o palmă aproape lângă corset și una pe mijlocul coloanei, iar tu faci la fel, doar că o palmă o pui între omoplați, iar cealaltă imediat sub fund. În felul acesta o să încercăm să ținem coloana cât mai dreaptă. Dar mai întâi să-i montăm gulerul.

Știa și el ce e de făcut. Dar în situația dată era recunoscător doctorului că preluase sarcina. Lucrau amândoi într-un sincron ca s-o mute și, după ce o așezară pe targă, se îndreptară spre ambulanță.

Când ușile se închiseră, rămase câteva secunde privind în urma mașinii ce pleca în viteză, cu sirena și cu girofarurile pornite. Se întoarse pe călcâie, neluând în seamă pocniturile de sub bocanci, și intra după colegii lui în ceea ce fusese cândva cafeneaua. Pe lângă el trecură în grabă spre ambulanță doi colegi, cu o altă victimă. Din câte observase, era un bărbat în vârstă.

Alți colegi și un medic SMURD făceau evaluarea unui băiat tânăr de dincolo, ce cândva fusese teigheaua. Își făcu loc printre țevi și farfurii sparte, amestecate cu bucăți de lemn și diferite alte aparate, în stadii diferite de deformare.

Intra în spatele unui coleg, prin gaura ce se căsca, unde cu câteva minute în urmă fusese ușa toaletei. Acum, aceasta era aruncată pe o bucată de chiuvetă spartă. Când colegul din fața lui încercă să o dea la o parte, descoperi sub ea o femeie ghemuită, cu mâinile ridicate, într-o încercare disperată de a-și proteja capul. Îl ajută și îngenuncheară amândoi lângă ea. Slavă Domnului, avea puls. Acum... că Domnul avea a face sau era doar norocul ei... Restul nu mai conta.

Luă stația și ceru o targă și un guler cervical. Încercară cât mai cu grijă să-i desprindă mâinile și, lăsându-le în jos, verifică eventuale sângerări sau fracturi. La piciorul stâng avea o tăietură de la o bucată de oglindă. După ce veni medicul SMURD cu targa

HRPIS | We know books

și o așezară pe ea, apucară toți trei, cum putură, în spațiul îngust, și o scoaseră afară, transportând-o la salvarea care aștepta pregătită de plecare.

—Trei victime. Doi bărbați și o femeie. Toți cu puls, dar inconștienți. Băiatul a deschis puțin ochii, dar nu-și dădea seama ce e cu el, spuse Cristi, unul dintre pompierii echipajului, încercând o evaluare succintă.

—Patru victime, îl contrazise.

—Înăuntru au fost doar trei. Înseamnă că cealaltă....

—Era afară, pe trotuar.

—Probabil, era o trecătoare care a avut ghinionul să se afle pe trotuarul nepotrivit.

—Să mai facem o verificare amănunțită, după care strângem.

Avea în subordine băieți competenți, el fiind șef de mașină. Înainte de a-și urma colegul, rămase privind toată harababura creată de explozie. Noroc că fusese una de nivel ușor. Chiar dacă era avariata cafeneaua, celelalte două locații, o florărie care funcționa în stânga și un spațiu gol în dreapta, păreau la prima vedere în regulă. Oricum, florăria avea să rămână închisă, până la o verificare atentă. Ei își terminaseră treaba. Mai departe aveau să preia un inspector, ce trebuia să cerceteze cauza exploziei, și cei de la asigurări.

În spatele lui, câțiva polițiști continuau să țină lumea la distanță. La un moment dat, un reporter insistent îl strigă de câteva ori, pentru a-i pune întrebări, dar se făcu că nu-l aude. Își întoarse privirea spre locul unde găsisese prima victimă. Suna ciudat cuvântul victimă, chiar și rostit în gând, fiindcă o cunoștea de ani buni. Îi rosti numele și încerca să facă mental o analiză proprie.

—Șefu', am terminat. Același Cristi îi făcu anunțul, scoțându-l din gândurile chinuitoare.

—Inspectorul nostru a ajuns? întrebă, făcând referire la inspectorul din cadrul secției de pompieri.

—E pe drum.

—Bine. Hai să plecăm. Rămâne poliția în continuare să asigure locul.

Se îndreptară spre mașină, lăsând în urmă haosul. Mai departe, alții aveau să-și bată capul cu întrebări și maldăre de dosare.

***

Vitrina ce-i reflecta chipul o atrăgea ca un magnet. Vitrina și liniștea ce o înconjura. Parcă era acoperită de un clopot din sticlă, ce o proteja de explozie. Îl vedea pe băiatul care îi servise cafeaua prăbușindu-se în spatele tejghelei, ridicând mâinile, încercând să-și acopere fața. De asemenea, îl văzu și pe celălalt bărbat, care intrase după ea în cafenea, cum se prăbușește. Șapca îi căzuse de pe cap, iar paharul de cafea, ce tocmai îl luase, îi căzu din mână, împrăștiindu-se.

Îl văzu rămânând întins, acoperit de așchii, praf și boabe de cafea.

În subconștient știa că trebuie să plece. Să fugă de toată acea grozăvie. Doar că nu se putea mișca.

Când explozia avusese loc, își văzuse reflexia în mii de cioburi suspendate în imponderabilitate. Dar chiar și așa, nu voia să piardă contactul cu fărâmele transparente. Simțea că dacă ar face asta ar pierde pacea și liniștea din sufletul ei. Pe lângă toate astea, pierderea

era și mai mare, pentru că în acea sticlă văzuse lumina. Simtea în adâncul sufletului că prin acea lumină îi e transmisă liniștea. O liniște plăcută, pe care nu vroia sub nicio formă să o piardă.

Ca printr-o magie, sticla atinse pardoseala, cioburile transparente ce-i reflectă chipul căzură în jurul ei, înconjurând-o, de parcă magicianul nevăzut le răsturnase din nelipsitul joben. În acea clipă, liniștea și lumina se estompară până când nu mai văzu și nu mai simți nimic.

—Nuuuuu... Odată cu strigătul, întinse brațele într-o încercare disperată de a opri magia sinistră.

Țipătul trezi femeia ce ațipise cu capul pe marginea patului. Sări în picioare atât de repede, încât scaunul pe care stătuse căzu cu zgomot pe pardoseala îmbrăcată în linoleum.

—Te-ai trezit?... Ai țipat?... Ești bine?... Mă duc după medic. În timp ce balmăjea litania întrebărilor, se apropie de ea, privind-o. Mă duc după medic spuse pornind spre ușă. După câțiva pași, se întoarse. Să nu pleci nicăieri. Dându-și seama de absurditatea cuvintelor, zâmbi strâmb și porni iar spre ușă. Normal că nu ai cum să pleci... Asta mormăi doar pentru ea, în timp ce ieșea pe hol.

Rămasă singură, privi în jur, încercând să-și dea seama unde se află. Încăperea era un salon de spital. Un salon cu două paturi. Ea era în cel de la fereastră, celălalt fiind gol. Ridică mâinile să și le treacă prin părul ce îi ajungea până la umeri. Făcu gestul instinctual, încercând să-și pună gândurile într-o coerență logică.

Doar că rămase cu ele ridicate în dreptul ochilor, privind surprinsă locul unde branula îi străpungea încheietura. Urmări cu privirea furtunul transparent, până la flaconul de sticlă, suspendat pe un stativ lângă pat, încercând să vadă eticheta, pentru a se lămuri ce îi picura în vene. Când încerca să-și dea capul pe spate pentru a

vedea mai bine, ușa se deschise, ca să își facă apariția medicul, urmat de asistenta și de femeia care îi chemase.

Medicul se apropie de pat.

—Am înțeles că doar ce v-ați trezit. Cum vă simțiți?

—Dezorientată.

—E normal. Iar acum o să ne liniștim cu toții. Când spuse „cu toții”, îi aruncă o privire fugitivă femeii ce se poziționase de cealaltă margine a patului. Am să vă pun câteva întrebări. Mai întâi, spuneți-mi cum vă numiți.

Asistenta care intrase odată cu medicul verifica aparatele ce o înconjurau și apăsă un buton. Manșeta pentru tensiune se umflă, strângându-i antebrațul. Medicul scoase o lanternă din buzunarul tunicii de spital, verificându-i pupilele. După ce manșeta tensiometrului se opri, asistenta îi comunică valorile tensiunii și pe cea a pulsului.

Cât i se luase tensiunea, privi bărbatul care o consulta. Din cauza bandanei ce îi acoperea părul și a măștii, nu-i vedea decât ochii. Ochii frumoși ai unui bărbat tânăr. Privindu-l în continuare, îi răspunse la întrebare.

—Miriam Simion.

—Câți ani aveți?

—27.

—Adresa?

Îi spuse adresa. La prima vedere, păreau întrebări copilărești. Mai ales că el le știa deja. Dar făceau parte din protocolul medical de control.

—Știți de ce sunteți la spital?

Rămase câteva clipe pe gânduri, încercând atât pentru ea, cât și pentru medic să fie coerentă. Doar că în fața ochilor îi apărură imaginea celor doi bărbați căzuți. Ridică mâinile, acoperindu-și fața, încercând astfel să blocheze imaginile dureroase.

—A avut loc o explozie, spuse medicul, iar dumneavoastră v-ați aflat în imediata apropiere. Acesta încerca să îi explice cauza pentru care se afla pe patul de spital. Dar și să o liniștească referitor la starea ei. După rezultatul analizelor, al RMN-ului, aș spune că sunteți o norocoasă. Acum vă rog să vă odihniți. Nu încercați să vă aduceți aminte dacă nu puteți, iar dacă imaginile vin, lăsați-le să curgă și gândiți-vă că totul s-a terminat cu bine. Până la urmă, asta contează.

—O să stau eu cu ea toată noaptea, spuse femeia, privind înspre medic.

—Orice întrebări sau nelămuriri aveți, mă puteți întreba.

Își mai privi câteva secunde mâinile, după care le lăsă încet pe cearșaful cu care era învelită. Ridică privirea, întrebătoare spre medic.

—Ceilalți sunt bine?

Acesta o privi câteva secunde.

—Da. Toți sunt bine.

Îi mulțumi printr-o înclinare a capului. Medicul întinse mâna și îi strânse degetele încurajator, după care se întoarse și părăsi salonul urmat de asistenta.

Femeia se așeză pe marginea patului, privindu-i chipul.

—Am simțit că leșin când m-a sunat Victor și mi-a spus. Echipajul lui a ajuns primul la... tăcu câteva secunde, parcă neputând rosti cuvântul, așa că spuse... acolo. În timp ce vorbea,

ochii i se umeziră și lacrimile i se scurseră pe obraji. Erai pe trotuar. Leșinată. Când te-a întors ca să te urce pe targă, a văzut ca ești tu.

—Pe trotuar? întrebă mirată.

—Da. Bine că doar treceai și nu erai înăuntru.

—Nu cred că ai înțeles bine de la...

Nu termină propoziția că ușa salonului se deschise și intră mai întâi o femeie, care se îndreptă glonț spre pat, urmată de bărbatul căruia tocmai voia să-i rostească numele și care rămase la picioarele patului.

—Ce harababură e la intrare. Habar n-aveam că în orașul nostru sunt atâția reporteri. Sau ziariști! spuse femeia care tocmai își făcuse apariția. Nu mai zic de gardieni care păzesc scările și liftul.

—Toți cei care au suferit în urma... dezastrului sunt internați la acest etaj. Tocmai pentru a se evita intrarea reporterilor. De aceea sunt gardieni! explică femeia de lângă ea.

—Ești bine? o întrebă îngrijorată cea care tocmai intrase.

—Sunt bine. Nu mai fiți îngrijorate.

Cele două femei se priviră fugitiv.

Sorina și Finuța îi erau cele mai bune prietene.

Cu Sorina copilărise pe aceeași stradă, la câteva case distanță. Era mai mare cu un an. Blondă, cu părul tuns într-un bob scurt. Ochi verzi-căprui, care își schimbau culoarea în funcție de stare. Neținând cont de îngrijorarea de acum, în general era o fire expansivă și veselă.

Pe Finuța o cunoscuse la atelierul ei cu rochii de mireasă și ținute pe comandă. Ea ajunsese acolo ca să-și comande o rochie pentru nunta unei colege și se împrieteniseră, iar de atunci trecuseră opt ani. Era înaltă, brunetă, cu părul lung, ce-i ajungea până aproape

de mijloc, și cu ochii mari, câprui, pe un chip aproape sobru. Era opusul celeilalte.

Ridică privirea și o aținti la bărbatul din fața ei. Era un bărbat frumos, doar că acum arăta mai rău ca ea. Cearcăne adânci îi accentuau oboseala și durerea din priviri.

—Mulțumesc. Am înțeles că tu m-ai găsit.

Acesta aprobă, printr-o înclinare ușoară a capului. Chiar dacă trecuseră ore bune, tot o vedea căzută, fără cunoștință, acoperită de cioburi. Știa că avea să treacă mult timp până când imaginile nu aveau să-l mai răscolească.

Când intrase în spital, își trase cozorocul sepci pe frunte, în încercarea de a nu da de bănuț vreunui reporter mai zelos, care putea face legătura dintre el și pompierul de la locul tragediei. Acum și-o scoase și își trecu o mână prin părul scurt. Șapca o agăță de o gaică a blugilor. Obicei întipărit în memorie de la casca de protecție a costumului de pompier.

Femeia care îl privea recunoscător era prietena soției lui de ani buni. El și Finuța erau căsătoriți de cinci ani.

—Ce grozăvie! Pe toate canalele de știri, numai despre asta se vorbește. Noroc că nu le dau voie reporterilor să intre.

—Bine că doar treceai și nu ai intrat în....

—Stai! rosti cu un ton ridicat, privind-o pe Sorina. Tot spui întruna că eram pe trotuar.

—Pai... acolo te-a găsit... silabisii aceasta. Întoarse capul, privindu-l pe Victor, parcă cerându-i confirmarea. Și Finuța își privi soțul.

—Da. Erai pe trotuar.

Închise câteva secunde ochii. Când îi deschise, îl privi pe Victor foarte confuză. Ceva nu era în regulă. Ce se întâmplase și ce spuneau ei nu avea nicio logică.

—Nu înțeleg de ce eram pe trotuar. Când a avut loc explozia, eram în cafenea. Am luat o cafea, dar nu am plecat, fiindcă m-am oprit la vitrina cu prăjituri.

Toți o priviră de parcă ar fi suferit de amnezie, iar medicul nu își dăduse seama.

—Poate nu îți mai aduci aminte! Poate....

—Niciun poate. Eram în cafenea și mă uitam nehotărâtă la vitrină.

Îi privi atât de îndârjită, că nu mai îndrăzni niciunul să spună ceva.

Victor se duse în dreptul ferestrei, privind luminile orașului. Fiind la etajul cinci, se putea observa o bună bucată din șoseaua ce trecea prin fața spitalului și blocurile cu geamuri luminate aidoma unor televizoare în miniatură, alcătuind o panoramă multicoloră.

—Cred că mai avem ceva de lămurit. Rămase în continuare cu spatele, așa că nu văzu privirile întoarse spre el. Priviri întrebătoare.

Plecă de lângă fereastră și, răscolind în rucsacul ce îl lăsase pe un scaun, scoase din el o pungă de plastic transparent. Veni cu ea lângă pat și o puse peste cearșaful cu care era învelită până la mijloc.

Toate rămăseseră cu privirile ațintite pe acel obiect straniu.

—O aveai în mână. Am văzut-o după ce te-am urcat pe targă. O țineai atât de strâns, că abia am putut să-ți descleștez degetele. Inspiră adânc, după care continuă. Nu știu de ce, dar am simțit că e importantă pentru tine.